

Istoria ascunsă a versetului patruzeci – numărul cincisprezece

A doua vaietare — Partea a doua

Jeff Pippenger
2026-06-11

Sora White arată în repetate rânduri că pasajul din Isaia pe care Isus l-a citit în sinagoga din Nazaret nu doar că a vestit lucrarea Sa, ci a și prefigurat lucrarea noastră. Împlinirea desăvârșită a acelei lucrări unse este realizată de cei care alcătuiesc steagul celor o sută patruzeci și patru de mii.

Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine; căci Domnul M-a uns să vestesc vești bune celor blânzi; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozirea și prinșilor de război deschiderea temniței; să vestesc anul de îndurare al Domnului și ziua răzbunării Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să rânduiesc pentru cei ce plâng în Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, untdelemnul bucuriei în locul tânguirii, haina de laudă în locul unui duh mâhnit; ca să fie numiți terebinți ai neprihănirii, sădirea Domnului, ca El să fie proslăvit. Ei vor zidi iarăși vechile dărâmături, vor ridica din nou pustiirile de odinioară și vor drege cetățile pustiite, pustiirile multor generații. Străinii vor sta și vă vor paște turmele, iar fiii celui de alt neam vor fi plugarii voștri și vierii voștri. Dar voi veți fi numiți Preoții Domnului; oamenii vă vor zice Slujitorii Dumnezeului nostru; veți mânca bogățiile neamurilor și cu slava lor vă veți făli. În locul rușinii voastre veți avea o parte îndoită; și în locul ocării se vor bucura de partea lor; de aceea, în țara lor vor stăpâni îndoit; o bucurie veșnică va fi a lor. Isaia 61:1–7.

În articolul precedent am început să identificăm „ceasul, luna, ziua și anul” care alcătuiau profetia de timp de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile. Timpul nu mai este, astfel că cele patru expresii ale timpului trebuie aplicate în mod simbolic în zilele de pe urmă, când caracteristicile profetice ale primei și celei de-a doua nenorociri se repetă în a treia nenorocire. „Anul” este „anul de îndurare al Domnului” și este, de asemenea, „ziua răzbunării Dumnezeului nostru.”

„Ziua” este „ziua nenorocirii”, o zi a răsplătirii și a răzbunării, așa cum a fost arătată de Moise.

A Mea este răzbunarea și răsplătirea; piciorul lor se va poticni la vremea hotărâtă; căci ziua nenorocirii lor este aproape, și cele ce vor veni peste ei se grăbesc. Deuteronomul 32:35.

În Isaia este „anul de îndurare” și „ziua răzbunării”, iar ziua răzbunării este „ziua nenorocirii” a lui Moise, când piciorul Laodiceei alunecă, pe când ei primesc răsplătire și răzbunare. Ceasul marelui cutremur, ziua nenorocirii, anul de îndurare și luna întâi se aliniază toate cu legea duminicală. Cuvântul „lună” din Ioel este un cuvânt adăugat, dar cuvântul adăugat este corect. Traducătorii au adăugat cuvântul „lună” în acord cu adevărul că ploaia târzie a venit în luna întâi.

Bucurați-vă, dar, copii ai Sionului, și veseliți-vă în Domnul Dumnezeuul vostru; căci El v-a dat ploaia timpurie cu măsură și va face să coboare pentru voi ploaia, ploaia timpurie și ploaia târzie, în luna întâi. Ioel 2:23.

Cuvântul „lună” este o interpretare, nu face parte din textul original inspirat. Ebraica spune simplu că ploile vor veni „înainte” sau „ca la început” — adică Dumnezeu va restaura ploile la vremea lor potrivită, exact ca în vremurile de odinioară. Sora White aliniază în mod repetat mișcarea millerită din 1840 până în 1844 cu Cincizecimea, pentru a descrie ploaia târzie în zilele de pe urmă. Ploaia târzie vine „ca la început”, iar acel început a fost Cincizecimea, pe care Sora White o aliniază în mod repetat cu legea duminicală.

„Îngerul care se unește în proclamarea soliei celui de-al treilea înger trebuie să lumineze întregul pământ cu slava lui. Aici este prezisă o lucrare de întindere mondială și de o putere neobișnuită. Mișcarea adventă din 1840–44 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă la fiecare stațiune misionară din lume și, în unele țări, a existat cel mai mare interes religios care a fost văzut în vreun ținut de la Reforma secolului al șaisprezecelea; dar acestea urmează să fie întrecute de mișcarea puternică de sub ultima avertizare a celui de-al treilea înger.

„Lucrarea va fi asemănătoare cu aceea din Ziua Cincizecimii. După cum „ploaia timpurie” a fost dată, prin revărsarea Duhului Sfânt la deschiderea Evangheliei, pentru a face să răsară sămânța prețioasă, tot astfel „ploaia târzie” va fi dată la încheierea ei, pentru coacerea secerișului. „Atunci vom cunoaște, dacă vom stăruii să cunoaștem pe Domnul: ivirea Lui este pregătită ca zorile; și El va veni la noi ca ploaia, ca ploaia târzie și timpurie peste pământ.” Osea 6:3. „Bucurați-vă dar, copii ai Sionului, și înveseliți-vă în Domnul Dumnezeuul vostru, căci El v-a dat ploaia timpurie cu măsură și va face să coboare peste voi ploaia, ploaia timpurie și ploaia târzie.” Ioel 2:23. „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură.” „Și se va întâmpla că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” Faptele apostolilor 2:17, 21.

„Marea lucrare a Evangheliei nu trebuie să se încheie cu o manifestare mai redusă a puterii lui Dumnezeu decât aceea care i-a marcat începutul. Profețiile care s-au împlinit în revărsarea ploii timpurii, la începutul Evangheliei, urmează să se îplinească din nou în ploaia târzie, la încheierea ei. Acestea sunt «vremile de înviore» spre care apostolul Petru privea înainte când spunea: «Pocățiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, când vor veni vremile de înviore de la fața Domnului; și El va trimite pe Isus.» Faptele Apostolilor 3:19, 20.” Tragedia veacurilor, 611.

Cincizecimea a fost „deschiderea” sau „începutul” lucrării Evangheliei, iar ploaia târzie, la „încheiere”, este „sfârșitul”. Cea dintâi o reprezintă pe cea din urmă. Luna întâi identifică revărsarea Duhului Sfânt la legea duminicală.

„Niciunul dintre noi nu va primi vreodată sigiliul lui Dumnezeu câtă vreme caracterele noastre poartă asupra lor vreo pată sau vreun întinaj. Ne revine nouă să îndreptăm defectele din caracterele noastre, să curățim templul sufletului de orice întinare. Atunci ploaia târzie va cădea peste noi, așa cum ploaia timpurie a căzut peste ucenici în Ziua Cincizecimii. ...”

„Ce faceți, fraților, în marea lucrare de pregătire? Cei care se unesc cu lumea primesc tiparul lumesc și se pregătesc pentru semnul fiarei. Cei care nu se încred în sine, care se smeresc înaintea lui Dumnezeu și își curățesc sufletele prin ascultarea de adevăr, aceștia primesc tiparul ceresc și se pregătesc pentru sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor. Când decretul va fi dat și pecetea va fi imprimată, caracterul lor va rămâne curat și fără pată pentru veșnicie.”
Testimonies, volumul 5, 214, 216.

Prima „lună” este legea duminicală, „ceasul” marelui cutremur este legea duminicală, „ziua” nenorocirii, a răsplătirii și a răzbunării este legea duminicală, iar „anul” bine primit este legea duminicală. Cei o sută cincizeci de ani ai profeției primei vai se încheie la legea duminicală, unde încep cei trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile.

Zicând îngerului al șaselea, care avea trâmbița: Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați la râul cel mare Euftrat. Și cei patru îngeri au fost dezlegați, care fuseseră pregătiți pentru un ceas, o zi, o lună și un an, ca să ucidă a treia parte din oameni. Apocalipsa 9:14, 15.

„Cei patru îngeri” care erau „legați la râul cel mare, Euftrat” sunt „dezlegați” în ceasul legii duminicale. Ei au fost „pregătiți” în mod profetic pentru ceasul, ziua, luna și anul celui de-al doilea vai, ca să omoare a treia parte din oameni. Statele Unite sunt ucise ca a șasea împărăție a profeției biblice la legea duminicală, iar Statele Unite reprezintă o treime din întreita unire care este instituită la legea duminicală. Al doilea vai este repetat în al treilea vai, așa cum al doilea înger este repetat în al treilea înger.

Cele patru vânturi au fost dezlegate la 11 septembrie, marcând începutul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, iar imediat după aceea au fost din nou ținute în frâu. Când aceia reprezentăți în Isaia șaiszeci și unu, care jelesc, sunt mângâiați, ei sunt mângâiați prin deplina revărsare a Mângâietorului la legea duminicală, care este, de asemenea, și „ceasul” marelui cutremur. Cei care jelesc în anul de îndurare sunt tocmai aceiași care jelesc în Ezechiel nouă și care primesc sigiliul lui Dumnezeu. Isus Și-a început lucrarea citând Isaia șaiszeci și unu, iar Sora White pune în legătură declarația Sa cu lucrarea noastră.

„Hristos Și-a vestit misiunea lumii atunci când, în sinagoga din Nazaret, a citit din profeția lui Isaia: «Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc Evanghelia săracilor; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc eliberarea celor robiți și căpătarea vederii pentru cei orbi, să pun în libertate pe cei apăsați, să vestesc anul de îndurare al Domnului.» Ce lucrare stătea înaintea Lui! — Să vestească anul de îndurare al Domnului. Această perioadă cuprinde veac după veac, se întinde din secol în secol, cât timp va dura timpul de probă. Dumnezeu așteaptă să audă cererea și bătaia la ușă; veghează să vadă omenirea apropiindu-se de El, singurul care ne poate ajuta. El dorește nespus să le ierte păcatele, să-i primească drept ai Săi. El va primi orice suflet căit care vine la El; căci pentru a face această lucrare L-a uns Dumnezeu pe singurul Său Fiu născut.”

„Dar de ce nu a încheiat Hristos afirmația consemnată în Isaia? De ce a omis clauza: «și ziua răzbunării Dumnezeului nostru»? Ultima parte a acestei propoziții era tot atât de adevărată ca și prima; iar Hristos nu a tăgăduit adevărul prin tăcerea Sa, reținând o parte din propriile Sale cuvinte date profetului Său ales. Însă această ultimă clauză era aceea asupra căreia ascultătorii

Săi își găseau plăcerea să stăruie și pe care erau înclinați să o pună în practică, rostind judecată asupra tuturor celor care nu erau de aceeași credință religioasă cu ei. În loc să dea poporului cuvinte de adevăr, neprihănire și iertare, ei îl învățaseră că Dumnezeu ura întreaga lume păgână. Caracterul părintesc al lui Dumnezeu fusese denaturat și îngropat sub tradițiile omenești. Signs of the Times, 14 ianuarie 1897.”

„Misiunea poporului lui Dumnezeu în această epocă este schițată în cuvintele inspirației care descriu lucrarea lui Mesia: «Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, pentru că Domnul M-a uns să aduc vești bune celor blânzi; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc libertate robilor și deschiderea temniței celor legați; să vestesc anul de îndurare al Domnului și ziua răzbunării Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei ce plâng, să rânduiesc pentru cei ce plâng în Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, untdelemnul bucuriei în locul plânsului, haina laudei în locul unui duh mâhnit; ca să fie numiți terebinți ai neprihănirii, sădirea Domnului, ca El să fie proslăvit.»”

„«Și ei vor zidi iarăși vechile dărâmături, vor ridica din nou pustiirile de odinioară și vor repara cetățile pustiite, pustiirile multor generații.»” Lake Union Herald, 11 noiembrie 1908.

Înainte de a înainta mai departe în repetarea celui de-al doilea vai în cadrul celui de-al treilea vai, ar trebui să ne reamintim că solia trebuie să fie înțeleasă prin adăugare „învățătură peste învățătură”. Aceasta arată că fiecare „ceas”, „zi”, „lună” și „an” din cuvântul inspirat care se potrivește contextului legii duminicale trebuie, de asemenea, să fie aplicat pregătirii islamului de a lovi împotriva legii duminicale.

Ca exemplu: cuvântul „ceas” se găsește numai într-o singură carte a Vechiului Testament, iar acea carte este cartea lui Daniel. În Daniel, „ceas” este menționat de cinci ori.

Și oricine nu se va pleca și nu se va închina va fi aruncat chiar în ceasul acela în mijlocul unui cuptor aprins cu foc. ... Acum, dacă sunteți gata ca, în clipa când veți auzi sunetul cornului, al fluierului, al harpei, al sambucei, al psaltirii și al cimpoiului, și al oricărui fel de muzică, să vă plecați și să vă închinați chipului pe care l-am făcut, bine; dar dacă nu vă închinați, veți fi aruncați chiar în ceasul acela în mijlocul unui cuptor aprins cu foc; și cine este Dumnezeul acela care vă va izbăvi din mâinile mele? Daniel 3:6, 15.

Sora White aplică în mod repetat capitolul trei din Daniel și, prin urmare, „același ceas” la legea duminicală. În capitolul patru din Daniel, Daniel este tulburat „un ceas”, în timp ce se luptă să explice judecata care urma să vină asupra lui Nebucadnețar.

Atunci Daniel, al cărui nume era Beltșatar, a rămas înmărmurit vreme de un ceas, iar gândurile lui îl tulburau. Împăratul a luat cuvântul și a zis: „Beltșatar, să nu te tulbure visul sau tâlcuirea lui.” Beltșatar a răspuns și a zis: „Domnul meu, fie ca visul să fie pentru cei ce te urăsc, iar tâlcuirea lui pentru vrăjmașii tăi.” Daniel 4:19.

Daniel rămâne uluit timp de „un ceas”, în timp ce caută să înțeleagă cum să-l înștiințeze pe Nebucadnețar despre judecata ce avea să vină asupra lui. Daniel îl reprezintă pe solul primului înger care vestește că „ceasul” judecății a sosit. Profetia sa îi este dată lui Nebucadnețar, iar un an mai târziu judecata asupra Babilonului este adusă asupra lui Nebucadnețar.

Chiar în ceasul acela s-a împlinit lucrul acesta asupra lui Nebucadnețar: și a fost alungat dintre oameni, și a mâncat iarbă ca boii, și trupul i-a fost udat de roua cerului, până când perii i-au crescut ca penele vulturilor, iar unghiile lui ca ghearele păsărilor. Daniel 4:33.

Daniel prevestește legea duminicală care va veni în curând, iar când aceasta sosește, ea este „ceasul” judecății asupra Babilonului. Ambele „ceasuri” identifică legea duminicală, care este ceasul marelui cutremur. Nebucadnețar este alfa, iar Belșatar este omega istoriei Babilonului, iar Belșatar este ucis chiar în noaptea în care scrierea de mână a apărut pe zid.

În același ceas, au ieșit degete de mână omenească și au scris în dreptul sfeșnicului, pe tencuiala zidului palatului împărătesc; și împăratul a văzut partea mâinii care scria. Daniel 5:5.

În „același ceas” în care scrierea a apărut pe zid se identifică momentul când legea duminicală scrisă distruge „zidul” despărțirii dintre biserică și stat, la legea duminicală, iar apoi Babilonul a luat sfârșit, așa cum ia sfârșit și Statele Unite ca a șasea împărăție a profetiei biblice. Ca a șasea împărăție, Statele Unite sunt puterea care domnește timp de șaptezeci de ani simbolici în Isaia douăzeci și trei, când desfrânata Tirului este uitată. Împărăția sau împăratul la care se referă Isaia sunt zilele de șaptezeci de ani, iar împărăția care a domnit timp de șaptezeci de ani în profetia biblică a fost Babilonul. Căderea Babilonului lui Belșatar prefigurează căderea Statelor Unite, la legea duminicală, unde scrierea de pe zid se aliniaza cu vorbirea ca un balaur din Apocalipsa treisprezece.

În Apocalipsa 18, judecata asupra Babilonului începe la legea duminicală, în versetul patru, când al doilea glas identifică faptul că judecata ei vine într-un ceas și, de asemenea, într-o zi.

Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și ca să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea vouă și întoarceți-i îndoit, după faptele ei; în potirul în care ea a turnat, turnați-i îndoit. Pe cât s-a slăvit pe sine și a trăit în desfătări, pe atât dați-i chin și jale; căci zice în inima ei: Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi vedea nicidecum jale. De aceea, într-o singură zi vor veni plăgile ei: moartea, tânguirea și foamea; și va fi arsă de tot în foc; căci puternic este Domnul Dumnezeu, Cel ce o judecă. Și împărății pământului, care au curvit și au trăit în desfătări cu ea, o vor plânge și o vor jeli, când vor vedea fumul arderii ei, stând departe, de frica chinului ei, și zicând: Vai, vai, cetatea cea mare, Babilon, cetatea cea tare! Căci într-un singur ceas a venit judecata ta. Apocalipsa 18:4–10.

În mod clar, judecata progresivă asupra Babilonului începe odată cu legea duminicală din versetul patru, când cealaltă turmă a lui Dumnezeu este chemată să iasă din Babilon. Ioan identifică timpul judecății ei atât ca „zi”, cât și ca „ceas”, confirmând că simbolurile timpului trebuie să fie înțelese simbolic.

Paștele trebuia să fie ținut în luna întâi, iar Paștele se aliniaza cu crucea, care, la rândul ei, se aliniaza cu legea duminicală.

Și Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron în țara Egiptului, zicând: Luna aceasta vă va fi începutul lunilor; ea vă va fi cea dintâi lună a anului. Vorbiți întregii adunări a lui Israel, zicând: În ziua a zecea a acestei luni să ia fiecare om un miel, după casa părinților săi, un miel pentru o casă; iar dacă gospodăria este prea mică pentru miel, să-l ia el și vecinul său cel mai apropiat de casa lui, după numărul sufletelor; să faceți socoteala pentru miel după cât poate mânca fiecare. Mielul vostru să fie fără cusur, de parte bărbătească, de un an; să-l luați dintre oi sau dintre capre. Să-l păstrați până în ziua a paisprezecea a aceleiași luni; și toată adunarea obștii lui Israel să-l înjunghie seara. Exodul 12:1–6.

Paștele a fost începutul perioadei Cincizecimii și, prin urmare, prefigurează Cincizecimea, care, la rândul ei, se aliniază cu legea duminicală. Cortul întâlnirii a fost ridicat în prima zi a lunii întâi, prefigurând astfel ridicarea bisericii triumfătoare ca un steag la legea duminicală. „Ceasul”, „ziua”, „luna” și „anul” ale celui de-al doilea vai identifică legea duminicală, iar, linie peste linie, fiecare dintre aceste expresii ale timpului se aliniază cu legea duminicală atunci când contextul este în acord. La legea duminicală începe a doua perioadă a persecuției papale, prima fiind cei 1.260 de ani care i-au adus pe martirii acelei perioade să strige către Domnul, în pecetea a cincea, cu întrebarea „până când”, până când puterea papală avea să fie judecată. În cea de-a doua baie de sânge papală, Isus Și-a înștiințat poporul că nu trebuie să se îngrijoreze cu privire la ce vor spune atunci când vor fi persecutați.

Dar când vă vor duce și vă vor da în mâinile lor, să nu vă îngrijorați mai dinainte cu privire la ce veți spune și nici să nu pregătiți dinainte; ci orice vi se va da în ceasul acela, aceea să spuneți; căci nu voi sunteți cei care vorbiți, ci Duhul Sfânt. Marcu 13:11.

În prima nenorocire, oamenii au fost chinuți timp de o sută cincizeci de ani. Acei ani au început la 27 iulie 1299 și s-au încheiat la 27 iulie 1449, când cei patru îngeri au dezlănțuit cele patru vânturi care fuseseră pregătite pentru ceasul, ziua, luna și anul, ca să omoare a treia parte din oameni. Perioada de chin reprezintă perioada ridicării chipului fiarei în Statele Unite. Acea perioadă este cele cincisprezece zile reprezentate în Levitic douăzeci și trei, de la sărbătoarea trâmbițelor până la Cincizecime. Perioada formării chipului fiarei este de la 9/11 până la legea duminicală, însă perioada proclamării mesajului strigătului de la miezul nopții este un fractal al formării chipului fiarei de la 9/11 până la legea duminicală.

Începutul și sfârșitul sigilării sunt, de asemenea, alfa și omega ale formării chipului fiarei. O clasă își formează un caracter pentru sigiliul lui Dumnezeu; cealaltă își formează un chip al fiarei. Acea perioadă din Statele Unite se aliniază cu aceeași perioadă din lume care începe la legea duminicală. „Luna” este un simbol al chinului care constrânge ridicarea chipului, astfel încât luna de la legea duminicală, așa cum este reprezentată de versetul cincisprezece din Apocalipsa nouă, reprezintă de asemenea chinul islamic din timpul ridicării chipului fiarei în lume.

Există și alte aplicații profetice ale felului în care profeta cea de-a doua vai și ceasul, ziua, luna și anul ei reprezintă legea duminicală și dezlănțuirea islamului pentru a lovi Statele Unite, dar trebuie să trecem mai departe la alte puncte.

În perioada recentă, în ultimele aproximativ șase luni, am accentuat faptul că Islamul celor trei vaiuri este legat profetic de cei trei îngerii. De la prezicerea lui Iacov pentru zilele de pe urmă, potrivit căreia Iuda este „vița” care este legată de „măgar”, până la Hristos, care a dezlegat măgarul înainte de intrarea Sa triumfală, și prin alte linii de dovezi, Islamul primului și al celui de-al doilea vai reprezintă solia profetică ce a împuternicit mesajele primului și celui de-al doilea înger, iar Islamul celui de-al treilea vai reprezintă solia profetică a celui de-al treilea înger.

Recent, a fost citat un capitol dintr-o carte scrisă de A. T. Jones, iar acesta identifică același fapt, însă dintr-o abordare diferită. Jones folosește gramatica și structura cărții Apocalipsa pentru a arăta cum este imposibil să fie separate ultimele trei trâmbițe ale vaiurilor de mesajele celor trei îngerii. El subliniază că primul înger nu poate fi separat de al doilea și că al treilea nu poate fi separat de cei doi precedenți. Accentul lui Jones este asupra celor trei îngerii și, în timp ce își susține argumentul cu privire la relația inseparabilă a celor trei îngerii, el dovedește prin aceeași logică faptul că nici trâmbițele din Apocalipsa nouă nu pot fi separate de cei trei îngerii din Apocalipsa paisprezece. Vom încheia acest articol cu capitolul lui Jones.

CAPITOLUL XI. SOLIA CELUI DE-AL TREILEA ÎNGER

„Răspunsul la acea întrebare importantă pentru timpul de față: «Ce vom face?» poate fi dat cu certitudine pe temeiul celor Șapte Trâmbițe și al locului marilor națiuni de astăzi; deoarece răspunsul este dat de Cuvântul lui Dumnezeu chiar pe acest temei.

„Am văzut că, în chip inseparabil, de ultimele trei dintre cele Șapte Trâmbițe sunt legate Cele Trei Vaiuri. Chiar în mijlocul celor Șapte Trâmbițe — după încheierea Trâmbiței a Patra și înainte de începutul Trâmbiței a Cincea — este scris: «Și m-am uitat și am auzit un înger zburând prin mijlocul cerului, zicând cu glas tare: Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte glasuri ale trâmbiței celor trei îngerii care au să mai sune.» Apocalipsa 8:13.”

„Faptul că Cele Trei Vaiuri sunt legate în chip inseparabil de ultimele trei dintre Cele Șapte Trâmbițe, câte unul de fiecare, este pus dincolo de orice îndoială prin faptul că, atunci când sunetul celui de-al Cincilea Înger se încheie, este scris: „A trecut un vai; și, iată, după acestea mai vin încă două vaiuri.” Apocalipsa 9:12. Iar când a Șasea trâmbiță se încheie, este scris: „Al doilea vai a trecut; și, iată, al treilea vai vine curând. Și al șaptelea înger a sunat din trâmbiță.” Apocalipsa 11:15.

„Acum, legat în mod inseparabil de acest înger care vestește venirea celor Trei Vai, care sunt legate în mod inseparabil de ultimele trei dintre Cele Șapte Trâmbițe, este «Al Treilea Înger» din Apocalipsa 14.”

„Pentru ca acest lucru să poată fi văzut de asemenea ca fiind sigur, dincolo de orice îndoială, să începem cu Solia celui de-al Treilea Înger din Apocalipsa 14 și să urmărim înapoi legăturile ei directe până la începutul lor.

Primele cuvinte din relatarea privitoare la „al Treilea Înger” sunt: „Și al treilea înger a urmat după ei.” Apocalipsa 14:9. Aceasta arată că unii au mers înainte, pe care al Treilea Înger „i-a urmat”.

„Luați, așadar, versetul precedent: «Și a urmat un alt înger.» Aceasta arată că și pe acesta l-a precedat un înger, ceea ce, atunci când acesta urmează, îl face să fie «altul».”

„Întoarceți-vă acum la versetul al șaselea: «Și am văzut un alt înger.» Aceasta adevărește, de asemenea, că un înger a mers înainte, fapt care face ca acesta, zburând prin mijlocul cerului, să fie «altul».”

„Urmărind mai înapoi în cartea Apocalipsei, nu găsim niciun înger, în afară de îngerul Trâmbiței a Șaptea, până când ajungem la primul verset al capitolului zece; și acolo citim: «Și am văzut un alt înger puternic.» Această expresie, ca și mai înainte, atestă că, înaintea acestuia, există un înger, fapt care, atunci când acesta se ivește, face ca el să fie numit «altul».”

„Mergând și mai înapoi, nu găsim niciun înger, cu excepția îngerilor Trâmbiței a Șasea și a Cincea, până când ajungem la ultimul verset al capitolului opt; iar acolo ajungem la cel primordial, căci citim: «Și am văzut și am auzit un înger» — nu «un alt înger», ci, în primul rând, «un înger».”

„Astfel, începând cu Apocalipsa 8:13, există o serie neîntreruptă de îngeri legați prin cuvântul «un altul», continuând fără întrerupere până la Îngerul al Treilea din Apocalipsa 14, împreună cu solia lui. Astfel:”

„«M-am uitat și am auzit un înger.» Apocalipsa 8:13.”

„Și am văzut un alt înger puternic.” Apocalipsa 10:1.

„Și am văzut un alt înger.” Apocalipsa 14:6.

„Și a urmat un alt înger.” Versetul 8.

„Și al treilea înger a urmat după ei.” Versetul 9.

„Poate că următoarea diagramă simplă va ajuta la clarificarea legăturii dintre îngerul care vestește cele Trei Vaiuri ale ultimelor trei dintre Cele Șapte Trâmbițe și Solia Celui de-al Treilea Înger din Apocalipsa 14:

„Întâia Trâmbiță Apocalipsa 8:7”

„A doua trâmbiță Apocalipsa 8:8”

„A treia trâmbiță Apocalipsa 8:10”

„A patra trâmbiță” Apocalipsa 8:12 „Un înger” — Vai, vai, vai. Apocalipsa 8:13.

„A cincea trâmbiță Apocalipsa 9:1–11 / Primul vai”

„Trâmbița a 6-a Apocalipsa 9:13–11:13 Al doilea vai «Un alt înger puternic.» Apocalipsa 10:1”

„A șaptea trâmbiță Apocalipsa 11:13–19 Al treilea vai «Un alt înger». Apocalipsa 14:6”

„A urmat un altul.” Apocalipsa 14:6

„Al treilea înger a urmat după ei.” Apocalipsa 14:9.

„Însemnătatea tuturor acestora poate fi acum văzută mai pe deplin prin luarea în considerare a ceea ce este în sine, în realitate, Solia Îngerului al Treilea: La prima vedere, expresia «Îngerul al Treilea» are în mod limpede referire la al treilea dintr-o serie de trei îngeri. După cum s-a arătat deja, această serie de trei îngeri, fiecare purtând o solie, se găsește în capitolul al paisprezecelea din Apocalipsa, versetele 6–12. Soliile acestor trei îngeri se împletesc și culminează în cea de-a treia, care nu încetează să răsună până când secerișul pământului este copt și pregătit pentru venirea Domnului ca să-l seceră.”

„Solia Îngerului al Treilea însăși, așa cum este vestită în cuvintele Îngerului al Treilea, este după cum urmează: «Și al treilea înger a urmat după ei, zicând cu glas tare: Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe fruntea sa sau pe mâna sa, acela va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul indignării Sale; și va fi chinuit în foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în vecii vecilor; și nici zi, nici noapte n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei. Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.»”

„Aceasta este Solia Îngerului al Treilea așa cum stă ea, separată de celelalte două. Dar, în realitate, ea nu poate fi privită ca separată; și nu poate fi făcută să stea deoparte ca și cum ea singură ar fi o solie unică, separată, pentru lume; căci chiar primele cuvinte privitoare la ea sunt: „Al Treilea Înger a urmat DUPĂ EI.” Astfel, prin chiar primele cuvinte ale soliei înseși, suntem trimiși cu gândul nu numai la unul, ci la cei doi care au precedat-o. Iar cuvântul grecesc tradus prin „a urmat” nu înseamnă a urma separat, nici doar a urma, ci „a urma împreună cu”, așa cum soldații își urmează căpitanul sau slujitorii pe stăpânul lor; prin urmare, „a urma pe cineva într-un lucru; a se lăsa condus.” Când este spus despre lucruri, el înseamnă a urma ca rezultat; a urma „ca o consecință a ceva ce mersese înainte.” Astfel, în ce privește persoanele, Îngerul al Treilea urmează împreună cu cei doi care l-au precedat; iar solia lui, ca lucru, urmează ca rezultat sau consecință a celor ce au mers înainte.

„Dar și despre cel de-al Doilea este scris: «Și a urmat un alt înger.» După cum al Treilea Înger urmează după al Doilea, tot astfel și al Doilea Înger urmează după Primul. Și despre cel dintâi este scris: «Și am văzut un alt înger zburând», etc. Acesta este primul din această serie de trei. Îl urmează un altul împreună cu el; iar al Treilea Înger îi urmează împreună cu ei. Există o succesiune în ordinea ridicării lor; dar, când cei trei s-au ridicat pe rând, atunci merg mai departe împreună ca unul singur. Primul își face să răsună solia; al Doilea urmează și se unește cu Primul; al Treilea îi urmează și li se alătură; astfel încât, atunci când cei trei sunt uniți și merg împreună în puterea lor unită, ei alcătuiesc o solie puternică, întreită, rostită cu glas tare. Este nevoie de toate pentru ca Solia Celui de-al Treilea Înger să fie deplină; iar Solia Celui de-al Treilea Înger nu poate fi vestită cu adevărat fără vestirea tuturor.”

„Ce este, așadar, întreita solie în părțile ei distincte? — Iată-o pe cea dintâi: «Și am văzut un alt înger zburând prin mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică, pentru a o vesti celor ce locuiesc pe pământ, și oricărui neam, și seminții, și limbi, și norod, zicând cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui

ce a făcut cerul, și pământul, și marea, și izvoarele apelor.»”

„Iată cea de-a Doua: «Și a urmat un alt înger, zicând: A căzut, a căzut Babilonul, cetatea aceea mare, pentru că a făcut ca toate neamurile să bea din vinul mâniai curviei ei.»”

„Și iată-l pe al Treilea: «Și al Treilea Înger i-a urmat, zicând cu glas tare: Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe fruntea sa sau pe mâna sa, acela va bea și el din vinul mâniai lui Dumnezeu, turnat neamestecat în potirul indignării Lui; și va fi chinuit cu foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în vecii vecilor; și n-au odihnă nici zi, nici noapte, cei ce se închină Fiarei și chipului ei și oricine primește semnul numelui ei. Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.»”

„O privire asupra formulării fiecăreia dintre aceste solii va descoperi acel gând din cuvântul grec «a urmat», care înseamnă «urmând ca o consecință». Prima poartă Evanghelia veșnică, pentru a o propovădui oricărei făpturi, chemându-i pe toți să se teamă de Dumnezeu și să-I dea slavă și să I se închine; pentru că a venit ceasul judecății Lui. Respingerea acestei solii produce o stare de lucruri care, ca urmare a unei asemenea respingeri, este descrisă în cuvintele celui de-al Doilea Înger, care urmează. Și din pricina respingerii Primei Solii; și din pricina consecințelor acelei respingeri, așa cum sunt vestite în cea de-a Doua; se produce o stare de lucruri care, ca o consecință ulterioară, cere ca al Treilea Înger să le urmeze, proclamând cu glas tare solemna sa avertizare împotriva cumplitelor rele care au fost produse ca îndoită consecință a respingerii Primei Solii.”

„Și că glasul și lucrarea celui de-al Treilea Înger se împletesc cu ale celui dintâi este limpede din cuvintele sale de încheiere: «Aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus»; căci acesta este întotdeauna obiectul predicării Evangheliei veșnice. Aceasta este esența temerii de Dumnezeu și a dării slavei Lui, precum și a închinării înaintea «Celui ce a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor». Păzirea poruncilor lui Dumnezeu și credința lui Isus sunt singurul lucru care va face în stare vreun suflet să stea în ceasul judecății Sale, despre care primul înger vestește că «a venit».”

„Imediat după cuvintele de încheiere ale celui de-al Treilea Înger se «aude un glas din cer, care-mi zicea: Scrie: Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul» — din acest timp înainte. Apocalipsa 14:13. Și imediat după aceasta urmează cuvintele: «Și m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea Cineva care semăna cu un Fiu al omului, având pe cap o cunună de aur, iar în mână o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu și striga cu glas tare către Cel ce ședea pe nor: Pune secera Ta și seceră, fiindcă a venit ceasul să seceri; căci secerișul pământului este copt. Atunci Cel ce ședea pe nor Și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat.» Apocalipsa 14:14–16. Și «secerișul este sfârșitul lumii.» Matei 13:39.”

„Din nou: Îngerul al Treilea îi avertizează în mod deosebit pe toți oamenii împotriva închinării la fiară și la chipul ei, oricare ar fi acestea; iar din Apocalipsa 19:11–21 aflăm că fiara și chipul ei sunt «vii» când Domnul vine pe norii cerului și că «amândouă» sunt nimicite prin strălucirea venirii Sale.

„Aceste fapte arată că Solia celui de-al Treilea Înger este o solie puternică, întreită, rostită cu glas tare, care merge la orice neam și seminție și limbă și popor, chiar înainte de a doua venire a Domnului; și care coace secerișul pământului și pregătește un popor gata pentru Domnul, întocmai cum solia lui Ioan Botezătorul a pregătit calea pentru prima venire a Domnului. Și astfel ea este ultima, încheietoarea, solie a lui Dumnezeu către lume.

„Și acum, având astfel o înțelegere a ceea ce este în sine Solia celui de-al Treilea Înger, legătura acelei solii cu marile națiuni de astăzi poate fi mai bine discernută printr-o examinare a Timpului Soliei celui de-al Treilea Înger.” A. T. Jones, *The Great Nations of Today*, 114.